

Sygn. akt I A Ca 265/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący	:	SSA Magdalena Natalia Pankowicz
Sędziowie	:	SA Jarosław Marek Kamiński SA Dariusz Małkiński (spr.)
Protokolant	:	Iwona Zakrzewska

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2017 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa **E. M.**

przeciwko(...) **w W.**

o zapłatę

na skutek apelacji **pozwanej**

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie

z dnia 23 stycznia 2017 r. sygn. akt V GC 194/16

I. **oddala apelację;**

II. **zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 4.050 (cztery tysiące pięćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.**

(...)

UZASADNIENIE

Powódka: E. M. wystąpiła przeciwko pozwanej (...) w W. z powództwem o zapłatę kwoty 94.999 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28 czerwca 2016 r. i poniesionymi kosztami procesu.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na swoją rzecz od powódki zwrotu kosztów procesu.

Sąd Okręgowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 23 stycznia 2017 r. wydanym w sprawie o sygn. akt: V GC 194/16 uwzględnił w całości żądanie pozwu.

Sąd ten ustalił, że w dniu 8 maja 2012 r. strony zawarły „Umowę przyznania pomocy nr (...) - (...) - (...)”, w której przyjęły, że powódka ma osiągnąć cel pod nazwą: „Wzrost liczby gości i dochodu z działalności pozarolniczej poprzez budowę domku letniskowego, przeznaczone do krótkotrwałego zakwaterowania, działalność sezonowa”. Pozwana natomiast zobowiązała się do wypłaty na rzecz powódki pomocy w wysokości 95.395,50 zł, jednak nie większej, niż 50% kosztów kwalifikowanych operacji.

Po wykonaniu przedsięwzięcia powódka wystąpiła o wypłatę kwoty wynikającej z umowy, ale pozwana odmówiła realizacji tego żądania wskazując, że wobec zastosowania preferencyjnej stawki 8% VAT w fakturze na dostawę powódce domku letniskowego, koszty kwalifikowalne wyniosły jedynie 22.681,39 zł, a nie jak wskazywała powódka 189.999 zł. Wobec powyższego, na podstawie § 9 ust. 8 umowy pozwana stwierdziła, iż powódce nie należy się refundacja.

E. M. zwróciła się do (...) o wydanie interpretacji indywidualnej w sprawie i ostatecznie interpretacja taka została sporządzona na rzecz A. J. (przedsiębiorcy wykonującego budynek). W interpretacji wskazano, że zastosowana stawka podatku VAT była prawidłowa.

Powódka złożyła następnie wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy (wraz z interpretacją indywidualną Ministra Finansów oraz opinią prawną). Pozwana jednak mimo to podtrzymała swoje rozstrzygnięcie. W uzasadnieniu tej decyzji wskazała, że w przedłożonych: opinii i interpretacji pominięto, że wybudowany budynek ma służyć do wynajmu turystom, wobec czego nie mogła być zastosowana w stosunku do niego stawka referencyjna podatku w wysokości 8%.

Wybudowany budynek jest domkiem letniskowym o charakterze rekreacyjno-wypoczynkowym wraz z przyłączami. Powódka odprowadza od niego podatek od nieruchomości w stawce dla budynków letniskowych.

Mając powyższe na względzie Sąd ocenił, że powództwo było zasadne w całości. Odwołując się do wyrażonej w art. 353¹ k.c. zasady swobody umów i określając granice sporu Sąd zauważył, że dla stwierdzenia, jaki charakter ma budynek wybudowany w związku z przedsięwzięciem kluczowe znaczenie przypisać należy interpretacji indywidualnej Ministerstwa Finansów. Zdaniem Sądu, wbrew twierdzeniom pozwanej, brak jest bowiem podstaw do uznania, że organ ten w trakcie jej wydawania nie był poinformowany o tym, jakiemu celowi ma służyć powyższy budynek. Sąd zaznaczył, że w interpretacji organ finansowy wskazał co prawda, że budynek „przeznaczony jest nie tylko do zamieszkania krótkoterminowego, ale i całorocznego”, jednakże w dalszej części wyraźnie wskazano, że ma charakter rekreacyjno-wypoczynkowy. W ocenie Sądu powyższe wskazuje, iż przed uzyskaniem interpretacji zostały udzielone wyczerpujące informacje w zakresie charakteru budynku.

Jednocześnie Sąd nie podzielił twierdzeń pozwanej, że zastosowanie stawki preferencyjnej dla spornego budynku przesądza o jego charakterze. Fakt, że budynek nadaje się do zamieszkiwania przez cały rok nie jest równoznaczny z tym, że służy on zaspokajaniu potrzeb mieszkaniowych powódki. Nadto pozwana nie powołała się ostatecznie na żaden materiał dowodowy, który mógłby wskazywać, że budynek należy traktować jako mieszkalny. Dodatkowo powódka odprowadza od niego podatek od nieruchomości w stawce dla budynków letniskowych, zaś miejscowość, w której działalność prowadzi powódka nie należy do atrakcyjnych turystycznie przez cały rok.

W tych warunkach Sąd doszedł do wniosku, że wybudowany przez powódkę budynek ma charakter domku letniskowego a wystawiona za jego dostawę faktura jest prawidłowa. Pozwana zatem nie ma podstaw do odmowy wypłaty powódce pomocy wynikającej z zawartej umowy.

Powyższy wyrok w całości zaskarżyła apelacją pozwana, która zarzuciła mu naruszenie następujących przepisów:

1) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie i ich dowolną ocenę, dokonaną wybiórczo i fragmentarycznie oraz wbrew zasadom logiki poprzez ustalenie, że wydana w dniu 24 lutego 2015 r. interpretacja indywidualna (...) - (...) przez (...) w B. jest w niniejszej sprawie wiążąca;

2) § 5 Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi dotyczącego działania „Różnicowanie w kierunku działalności nierolniczej” objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007-2013 (Dz. U. z 2014 r., poz. 475) w zw. z art. 41 ust 12a-12c ustawy z dnia 11 marca 2004 r. od podatku od towarów i usług poprzez jego niewłaściwe zastosowanie prowadzące do uznania, że koszty budowy budynków mieszkalnych mogą być kosztami kwalifikowalnymi operacji objętej umową pomiędzy pozwaną i powódką.

Wskazując na te zarzuty domagała się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa, ewentualnie jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Wnosiła również o zasądzenie od powódki na jej rzecz kosztów postępowania za obie instancje według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej nie zasługiwała na uwzględnienie.

Odnosząc się do pierwszego z jej zarzutów należy podkreślić, że dokonana w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku analiza treści interpretacji indywidualnej z dnia 24 lutego 2015 r. Dyrektora Izby Skarbowej w B. jako organu uprawnionego do zastępowania Ministra Finansów wydana w sprawie powódki nie narusza art. 233 § 1 k.p.c., ponieważ żadna ze stron nie kwestionowała pochodzenia tego dokumentu od podmiotu wskazanego jako jego autor, a więc nie podważała okoliczności, że zawarte w nim oświadczenie osoby, która je podpisała od niej pochodzi. Kwestia nadania dowodowi określonej mocy wiążącej rozumianej jako przypisanie mu określonego wpływu na rozstrzygnięcie sprawy również nie wchodzi w analizowanej sytuacji w rachubę, ponieważ Sąd Okręgowy nie tyle nadał w/w interpretacji znaczenie hierarchicznie wyższe od innych dowodów, co zaakceptował w procesie subsumpcji zaprezentowany w niej pogląd prawny. W tych warunkach nie sposób dopatrzeć się w analizowanej czynności przejawów obrazu art. 233 § 1 k.p.c.

Sąd Apelacyjny aprobuje na tle stosowania art. 14c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Ordynacja podatkowa (t.j. w Dz. U. z 2012 r., poz. 749) pogląd wskazujący na interpretację li tylko jako na wzorzec wykładni przywołanych w niej przepisów „ wydawany na indywidualny wniosek zainteresowanego, który zawiera reguły wykładni i rozumienia pojęć i zwrotów obowiązującego prawa dla konkretnej sytuacji faktycznej lub prawnej, istniejącej lub mogącej zaistnieć w przyszłości... Interpretacja nie tworzy, nie zmienia ani nie uchyla prawa. Nie tworzy materialnego stosunku prawnopodatkowego ani nie jest stosowaniem prawa” (w ślad za Komentarzem do art. 14c Ordynacji podatkowej pod red. Dzwonkowski 2016, wyd. 6/Dzwonkowski/Kondratowska, Legalis). Aprobująca recepcja stanowiska zajętego w interpretacji z dnia 24 lutego 2015 r. dokonana przez Sąd I instancji oznacza więc jedynie uznanie tego stanowiska za integralny składnik własnej argumentacji. Sąd Apelacyjny także nie kwestionuje powyższego stanowiska.

Niewątpliwie w świetle art. 41 ust. 2 i 12 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. O podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2011 r. , nr 177, poz. 1054 z późn. zm.) stawka podatku w wysokości 8 % znajdowała w analizowanym okresie zastosowanie m.in. do budownictwa objętego społecznym programem mieszkaniowym, w którym mieściły się budynki sklasyfikowane w dziale 11, grupie 111, klasie 1110 Polskiej Klasyfikacji Obiektów Budowlanych, a więc także domy letnie i wypoczynkowe, których powierzchnia zabudowy nie przekraczała 300 m². Przyjęcie w fakturze przedłożonej przez powódkę pozwanej stawki preferencyjnej nie oznaczało więc automatycznie, jak chce skarżąca, zaszeregowania budynku do kategorii domów mieszkalnych. Kwestia przyjęcia określonej stawki podatku aprobowanej przez organy podatkowe generalnie nie powinna więc w niniejszej sprawie wpływać na prawo powódki do dochodzonej płatności, skoro w obu stawkach podatku VAT ustawodawca przewidział możliwość zbudowania domu letniskowego.

Prawo polskie nie definiuje pojęcia „domu letniskowego”, posługując się w niektórych przepisach pojęciem „budynku rekreacji indywidualnej”, które oznacza obiekt przeznaczony do okresowego wypoczynku właściciela i jego rodziny. Generalnie, czego nie kwestionuje apelujący, o klasyfikacji budynku jako mieszkalnego lub letniskowego decydować więc będzie jedynie jego przeznaczenie do celu mieszkaniowego lub związanego z rekreacją i wypoczynkiem. Oceniając niniejszą sprawę w tym kontekście nie sposób założyć, że zebrane w niej dowody potwierdzają użytkowanie przez powódkę przedmiotowego obiektu do celów związanych z zaspokojeniem potrzeb mieszkaniowych jej i rodziny. Takiej

konkluzji przeczy niesporne opłacanie przez E. M. wysokiej stawki podatku od nieruchomości przewidzianej dla domów letniskowych, czego nie kwestionuje samorządowy organ podatkowy oraz dokumenty: decyzji o pozwoleniu na budowę (k. 27) i zawiadomienia o zakończeniu budowy, z których wynika, że powódka realizowała budowę domu letniskowego. Pozwany kwestionując wykorzystywanie przedmiotowego budynku w zgodzie z celem operacji zapisanym w § 3 ust. 2 łączącej strony umowy z dnia 8 maja 2012 r. nie udowodnił ponadto wykorzystywania budynku na cele mieszkaniowe, a w konsekwencji istnienia przesłanki niweczącej prawo powódki do przyrzeczonej płatności, chociaż niewątpliwie obciążał go w tym zakresie obowiązek dowodzenia powyższej okoliczności (art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c.).

W zgodzie z powyższym nie można też założyć, że Sąd Okręgowy dopuścił się wskazywanego w pkt II apelacji naruszenia § 5 Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi dotyczącego działania „Różnicowanie w kierunku działalności nierolniczej” objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007-2013 (Dz. U. z 2014 r., poz. 475) w zw. z art. 41 ust 12a-12c ustawy z dnia 11 marca 2004 r. od podatku od towarów i usług skoro nie udowodniono, aby przedmiotowy budynek miał charakter mieszkalny a nie letniskowy. Sądy obu instancji nie kwestionowały przy tym, że w świetle przepisów powyższego Rozporządzenia koszty budowy przez powódkę budynku mieszkalnego, gdyby faktycznie do tego doszło, uniemożliwiałyby uznanie ich za koszty kwalifikowane operacji.

Mając na uwadze powyższe, apelacja pozwanej podlegała oddaleniu na zasadzie art. 385 k.p.c. O kosztach postępowania odwoławczego postanowiono w zgodzie z § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 2 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015.1804).

(...)